

Estafetteloop Vorselaar - Kappl 21-28 juli 2014.

Maandag 21 juli: Uitslapen op nationale feestdag? Niks van; om 6,30u verzamelen 22 Kasteellopers, familie en sympathisanten op de Vorselaarse markt.

Ook de pers en RTV is aanwezig, evenals burgemeester Lieven en schepenen Sara en Paul.

Zij hebben voor lekkere koffie en bijhorende koeken gezorgd!

Na de briefing en de klassieke foto's staat de hele delegatie schouder aan schouder voor het gemeentehuis en met de kreet "Kappl und freunde, wir kommen!" start de hele groep om wat verder voorzitter René als eerste loper op pad te sturen, met begeleidende fietsers Josée en Joris.

Ludwig mist bijna de groep door in een auto te stappen die terugkeert naar Lille; te veel schrik van het avontuur of vroegtijdig heimwee? Ondertussen rijden Anneleen en Carl met dochters Lore en Janne 20 km verder om hun traject aan te vatten.

Elke dag wordt zo 180 km overbrugd door 2 lopers gelijktijdig een stuk van het parcours te laten afleggen, zodat we 's avonds allen samen in de JH kunnen eten en overnachten. Na 11 km lost Chris met een pijnlijke knie me af, maar haalt toch probleemloos de wachtende auto's aan de nieuwe kanaalbrug van Geel. Wij rijden naar het sas van Genk, waar Stijn al weg is voordat Anneleen en Robin op hun fiets zitten.

In Munsterbilzen springt Stijn op de fiets, en Tom sjeest al op weg. Tijdens

de middagstop voor de brug van Maastricht is het erg lang wachten op Josée en kompanen: ergens verloren gereden?

Eindelijk kan Erwin op weg voor zijn etappe langs de boorden van de Maas en loopt hij langs het (oninneembare?) fort van Eben-Emael en een gigantisch sluizencomplex in aanbouw. In Visé verlaten we de stroom en onmiddellijk begint het klimwerk.

Zo loopt Tom over een stuk parcours van de "4 cimes de Battice". Op een steil pad met diepe geulen zoekt Monik naar beneden met weigerende remmen en ziet geen ander redmiddel dan zich ijlings in de graskant te gooien; de dagen nadien vertoont ze een pallet aan blauwe plekken over heel het lichaam. Ondertussen is het stilaan harder gaan regenen en wordt Joris de natste loper van de dag.

In Stavelot wachten de auto's vruchteloos naar de aankomst van Jan op de "Place de la gare". Na 1,30u is er duidelijk wat mis. Blijkt dat loper Jan en begeleiders Josée en Erwin doornat en zowat onderkoeld staan te schuilen in een hotelportaal, op de "place de la gare", maar... in Francorchamps, 9 km verderop. Zo arriveren we rijkelijk laat in de JH van Sankt Vith, waar de begrijpende JH-vader ons voorziet van een stevig maal (friet + kip) en na de briefing voldoende zwaar bier in voorraad blijkt te hebben om ieder van zijn eigen merk te voorzien en tevens een goede nachtrust te garanderen.

Dinsdag 22 juli: De “dag van Murphy”: zowat alles wat kan misgaan is vandaag “mis-lopen”. Als startloper raakt Joris al van de route in het stadje Sankt Vith zelf. 20 km verder begint Herman L. zijn etappe letterlijk en figuurlijk in de mist: Erwin heeft zijn kamersleutel nog bij (Stijn moet terug naar JH) en nog wat akkefietjes te regelen aan fiets en kledij. Door een foutieve afslag van fietser René zien we Erwin pas terug na een half uur paniekerig zoeken.

Zo begint Herman met flinke achterstand zijn etappe over bijzonder geaccidenteerd terrein in de Eifel, maar eindigt ze gelukkig na 4 km vlak over een oude, geasfalteerde spoorweg.

Ergens tussen Moezel en Saar wachten enkele bekende Kasteellopers op vakantie ons op om een heel eind meefietsend te supporteren: Gust Lievens, Karel Mannaerts en resp. dames Suzanne en Lisette.

De rest van de dag is een bloemlezing van “Murphy”: GPS valt uit, verkeerde route gekozen, kilometerslange files of omleiding door wegenwerken, achter een vrachtwagen (geladen met lood?) tegen 8 km/u. een helling opkruipen, met de fiets aan de hand zwoegend een steile heuveltop te overwinnen, kapotte band, overzet moeten nemen, GSM plat of onbruikbaar door overvloedige regen van gisteren, zodat Josée via het mobieltje van wegenwerkers en het opschrijven van het nr. in het zand, uiteindelijk Marcel kan contacteren.

Om 14,30u hebben we een achterstand van 2,5 uur op ons schema bijeen gesprokkeld, zodat een kunstgreep zich opdringt: de wagens en fietsen van onze sessie worden ontdubbeld en 2 achtereenvolgende etappes worden door resp. Jan en Erwin / Josée en René samen afgewerkt. Erwin vertrekt langs de oevers van de Saar, René vervolgt en na heel wat zoeken bereiken we ongeveer uitgeput de JH in het centrum van Saarbrücken, een stad met wereld-industrieel erfgoed.

Toch is niet alles kommer en kwel, want de andere groep heeft royaal de tijd om in het charmante Saarburg nog een terrasje te doen.

Op de valreep kunnen we nog eten, maar de briefing achteraf vol spannende verhalen, samen met een grote Duitse “weissen” maakt deze dag weeral onvergetelijk.

Woensdag 23 juli: Jan krijgt heimwee naar Vorselaar en ijverig begeleid door Josée en hun GPS'en sturen ze het startkoppel Kaatje en Roel vanuit Saarbrücken noordwaarts op dezelfde weg terug, waarop René gisteren eindigde.

Na 15 km begint het te dagen, ze stoppen ergens in een dorp met 4 kerken en na heel wat telefoonverkeer gooien Chris en Marcel, die hen 10 km voorbij de stad staan op te wachten, zich in de ochtendspits om de verloren zonen en dochters op het juiste pad te brengen. Ondertussen riskeert Robin een duik met wagen en inzittenden om via een erg smal jaagpad langs het Saarkanaal ons naar de volgende etappe te brengen. Anneleen krijgt met een schitterende ochtendzon een fantastische tocht langs het water, Nele en René genieten evenzeer op de fiets. Na 8 km is de pret voorbij; we belanden in een dicht bos, het pad is hermetisch gesloten met “pinnekesdraad” en we zoeken ons een ongeluk om de route te vinden. Mits een tikkeltje klassieke oriëntatie en de stand van de zon op dat uur geraken we uit bos en wei en landen op een smalle, steile asfalt. Bovenaan passeren we een vervallen fort, omgeven door honderden varkensstaarten (ijzeren staven met bovenaan een krul, waardoor prikkeldraad werd getrokken). 's Middags is het 31° en bloedheet in de Elzas en we lopen vaak langs mooie vakwerkhuisen en oude vierkantshoeven over wegen zonder schaduw; die vind je enkel door in de dorpjes de goeie kant van de huizen te kiezen.

Bovendien zijn de niveaueverschillen in deze streek en de Vogezes een extra uitdaging voor lopers en fietsers, die op zware hellingen hun lopers soms gewoon niet kunnen volgen!

Een eind boven Straatsburg steken we de Rijn over en duiken in het Zwarte Woud: immense donkere dennenbossen bedekken de steile heuvels, op de lage helling is er wijnbouw en in de vallei een overvloed aan fruitteelt.

Een prachtige streek met bijzonder mooi beschilderde boerderijen, veel houtverwerking en heel rustgevend als vakantieverblijf.

Die rust wordt ons als passerende loper niet gegund, want het pittige klimmen en dalen zijn soms verdomd lastig. De laatste etappe naar Freudensstadt illustreert dat heel scherp en begint aan de rivier met de toepasselijke naam "Murg" (uitspreken als "meurig"). Tom heeft zowat de hele dag in de auto gezeten, zijn wakker is helemaal opgewonden en start als een gek. We gaan even in de fout, Kaatje heeft fietsproblemen en keert terug, René moet in de achtervolging op een ontketende Tom: onmogelijk, gezien zijn reputatie als bergloper en de handicaps van leeftijd, conditie en stijgingsgraad van het parcours. Gelukkig doemt bovenaan de heuvel het silhouet op van de stad, en Tom staat plots stil. Eens bij hem, zie ik de reden: nog zowat 300 trappen scheiden ons van de top en we sleuren samen mijn vehikel naar boven. Stikkapot, de bril onbruikbaar door het overvloedig zweet, verfrommeld en kleddernat rouwtepapier, een doolhof van straatjes, etc... het zorgt ervoor dat we gefrus-

treerd en als zombies over het marktplein dwalen op zoek naar de JH. Op de overvolle terrassen gapen de mensen ons met grote ogen na, tot we dank zij het bijhorend plan het "bahnhof" bereiken en tenslotte ons volgend logement, waar Carl en Nele ons opwachten. De anderen zitten begrijpelijkerwijze al aan tafel. Om tot afkoeling en bezinning te komen is een "lehrer-zimmer" een mooie oplossing. Na een stevige douche, maaltijd en avondwandeling veroveren we heel wat vreedzamer hetzelfde terras dat we daarstraks hartgrondig verfoeiden.

Donderdag 24 juli: De zon priemt al vroeg door het dakraam, we zeggen na een uitstekend ontbijt dag aan de vriendelijke JH-vader en, terwijl de eerste loper al op weg is, rijden wij verder ZO-waarts, en passeren Rottweil; de vastberaden- en gebetenheid van dit hondenras kunnen wij best gebruiken bij deze loop-onderneming. Op een hooggelegen fraai dorpsplein laten ze René los voor een etappe met sterke afdalingen, een geliefkoosd terrein en goed voor de illusie van vroegere topsnelheid.

We zakken stilaan af naar de Bodensee en de etappes worden wat vlakker, alhoewel: als Carl loopt, Robin en René fietsen, moet deze er onverbiddelijk af bij een zoveelste beklimming.

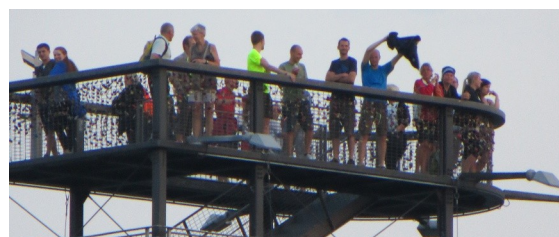
Rust wordt dan ook alsmaar belangrijker en tussen elke etappe wordt die ook gezocht waar het kan: op een terras, liggend in de auto, op een grasperkje of in een bushokje met de pootjes omhoog.

Terwijl Chris, Monik en Robin met het RVB-systeem succesvol een halve marathon tussen de eindeloze rijen fruitbomen afwerken zoeken wij een dorp helemaal af om iets te drinken, doch alle bierwinkels zijn gesloten. Van pure miserie koopt René een halve kilo zure kersen, die 2 dagen later nog niet op zijn. Joris staat ergens te wachten voor de aflos en hoort een onbekende stem, maar ziet niemand. Na lang zoeken ontdekt hij een sprekende papegaai die met hem een babbeltje wil. Fietser Herman D.S. en loper Joris wachten we op ergens te velde, naast een groot pompoenveld. Zij passeren vooraf nog een flinke kolonie ooievaars: voor Herman te laat, voor Joris mss. een voorbode van meer? Nele smeert als de bliksem deze onveilige plek, maar komt een schier eindeloze kudde schapen tegen op haar weg en wordt verplicht te stoppen tot het laatste zwarte schaap is gepasseerd. In de verte hangt een grote zeppelin in de lucht en aan onze rechterkant zien we het blauwe water van de Bodensee blinken; we naderen Friedrichshafen, geboortestad van Graf Von Zeppelin, die een belangrijke rol speelde in WOI en zijn naam verleende aan de JH.

Meteen het einde van een quasi probleemloze dag en de ervaringen van de vorige dagen hebben hun nut bewezen. De rust die we in de JH niet vinden door de talrijk aanwezige klassen, zoeken we wel op een leuk terras aan de oever van het meer van Konstanz. Eerst beklimmen de "onvermoeibaren" uit de groep nog een uitkijktoren, daarna zien we bij een groot glas (genoeg drinken blijft immers de boodschap!) als het duister wordt de lichtjes van de Zwitserse dorpen aan de overkant.

Vrijdag 25 juli: Nog 155 loodzware kms. scheiden ons van Kappl, maar het stralende zomerweer is alvast een meevaller. We steken bijna ongemerkt de Oostenrijkse grens over en via Bregenz, Dornbirn en Götzis (wereldvermaarde tienkamp!) zitten we volop in Vorarlberg, wiens haalbare profiel toch voor het nodige peper en zout zorgen in elke etappe. René en Jan werken samen in korte aflosbeurten een dubbele etappe af en onder het welwillend oog van Ludwig overtreft Jan zijn loop- en klimcapaciteiten om bijna euforisch te eindigen aan de kerk van Sittaens, waar hij uitgestrekt op een bank de opstoot van adrenaline laat zakken.

Hij zit rechtover een brede kerkhofmuur, waarop talloze namen van gesneuvelde Oostenrijkers uit WO I en II; zij zaten destijds ook onder de adrenaline, maar hebben hun strijd niet overleefd. We rijden naar Montafon en zien Robin in opvallend shirt (veilig!) langs de rand van de weg rennen naar zijn fiets die enkele honderden meter verder staat geparkeerd. Herman L., de vorige eigenaar, is al vertrokken en passeren we wat verder, begeleid door de GPS-fietsers. We verzamelen allen op een grote parking aan de voet van een kabellift en rodelbaan: mits de nodige voorbereidingen én goede raad ("niet babbelen op grote hoogte, Erwin; spaar je adem voor de inspanning") worden drie vrijwilligers klaargestoomd voor de beklimming van de Silvretapas: 18 km lang, 1000m hoogteverschil, over een bergpaadje.

De wagens volgen de gewone tolroute. Er was ons vrije doorgang beloofd, maar ondanks een mooie brief, mijn mooiste glimlach en dito "Duitse sprache", pakt het geen verf bij de nog mooiere Oostenrijkse blondine in het tolhokje.

De schitterende uitzichten naar de andere bergen, gletsjers en meren bovenaan maken echter alles goed en vol ongeduld wachten we op de drie berggeiten: Tom, Erwin en Joris.

Zij worden ook verwelkomd door de hele bus Vorselarenaren, die op dat moment in Kappl verblijven.

Anneleen is met Nele al vertrokken voor de voorlaatste etappe en in Galtür staat zowaar burgemeester Lieven te sportteren.

Na de ramp in '99 is het dorp compleet herbouwd, inclusief de enorme rotsmuren rond de huizen. Via Isgl eindigt hun duo-loop op een parking, nog 9 km verwijderd van de finish. Onderweg moedigen begeleiders Monik en René hen aan met o.a.: "de weg was lang en hard, maar de aankomst in Kappl zal heerlijk zijn". Herman en zijn chauffeurs doen de wagens naar het eindpunt, 4 fietsers begeleiden de rest van de groep die vol goeie moed de laatste 9 km van in totaal bijna 900 aanvatten. René tracht tussen de stijlen van een weegbrug te fietsen, maar slaat meteen overkop. Als Herman 5 km verder de chauffeurs terugbrengt naar de groep, willen ook de fietsers aansluiten om Kappl "au grand complet" binnen te lopen. Als gekken vliegen Josée, Robin en René in het zog van Hermans auto naar beneden, spelen hun "fahrrad" kwijt en lopen het team tegemoet. Glunderend en heel tevreden bereikt de hele groep onder leiding van Lore en Janne het schitterende Tirolerdorp en we worden om 18,45u verwelkomd door de "Kappler leute", Jos Cambré en een aantal sympathisanten.

Na de foto's en wederzijdse gelukwensen volgt een eerste tournee van "Hubertus", betreft ieder zijn logement, doucht en eet snel om dan naar de "gemeindesaal" te trekken.

De burgemeesters van Vorselaar/Kappl ontvangen ons feestelijk en we krijgen een prachtige kader met foto en oorkonde, annex rugzak, van Kappl.

In zijn beste "Pfaff-Duits" probeert René een dankwoord te formuleren aan alle aanwezigen, met speciale vermelding voor de moedige en onverzettelijke deelnemers, die allemaal het einde haalden van deze onvergetelijke "freundschaftslauf".

Herman Lievens
(organisator en PC-brein achter de route voor lopers en auto's)

Marcel Leysen en Nicole Pluym
(supporter, logistiek, fotografie)

Josée Bertels

Nele Jacobs

Robin Leysen

Momik Van Loock

Herman De Sobrie

Stijn Jacobs

Ludwig en Tom van Gestel

René Jacobs
(initiatiefnemer, organisator, verslaggever)

Joris Vloemans

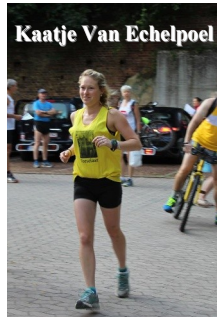
Erwin Coopmans

Jan Coenen

Chris Van Loock

Kaatje Van Echelpoel

Roel Jacobs

Anneleen Geluykens

Carl Weyers

Lore en Janna Weyers (flinke dochters en supporters, atleetjes in spe, voorlopers onderweg en bij de aankomst)

René Jacobs
(initiatiefnemer, organisator, verslaggever)

Uiteraard wordt het succes passend gevierd in "Hubertus" met een aantal tournees, maar ook sportief door de twee volgende dagen een fikse bergwandeling te doen in een bewolkt en mistig Tirol en deelname aan het dorpsfeest.

Maandagmorgen, 28 juli, keert iedereen naar Vorselaar terug met de auto, geladen met fietsen en bagage, maar nog meer met een schat aan individuele verhalen en tal van goeie herinneringen aan deze estafeteloop naar Oostenrijk. De naam "Vriendschapslap" bleek meer dan terecht!

P.S: ik beseft dat dit verslag slechts fragmentarisch is en wat persoonlijk gekleurd. De ervaringen, belevenissen, goeie of slechte momenten van elke deelnemer zijn zeker nog gespreksstof voor de volgende jaren, want die blijven zonder twijfel in het geheugen gegrift. Nog een welgemeend: "DANK U" aan allen die hieraan meewerkten.

René Jacobs